

ΕΤΟΣ 55ον

5 Αυγούστου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (2827)

ΟΙ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΕΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Στό σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα ο άπ. Παῦλος μᾶς παρουσιάζει τήν πολυτάραχη καί ἐπικίνδυνη ζωή τῶν ἀγίων Ἀποστόλων χάριν τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος στόν κόσμο. Ἐκθέτει μέ πολύ χαρακτηριστικές καί πρωτότυπες φράσεις τί ἐστοίχησε ἡ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται γιά μιά ὑπέροχη ἀλυσίδα θυσιῶν, μόχθων καί πόνων γιά νά ἔλθει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Ὑπενθυμίζει στούς Κορινθίους ἀλλήλα καί σέ μᾶς σήμερα ὁ άπ. Παῦλος ὅτι ὁ Θεός, ἐπέτρεψε ὥστε ἐμεῖς οἱ Ἀπόστολοι νά εἴμαστε οἱ τελευταῖοι ὄλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ πλεόν ἄσημοι καί περιφρονημένοι, ὅμοιοι μέ τούς κατάδικους, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νά θανατωθοῦν. Διότι, συνεχίζει ὁ θεῖος Παῦλος, ὅπως οἱ καταδικασμένοι σέ θάνατο κατά τή Ρωμαϊκή ἐποχή ὠδηγοῦντο στά θέατρα πρός διασκέδαση τῶν ἀνθρώπων, παρομοίως καί ἐμεῖς γίναμε θέατρο, θέαμα δηλαδή ἀξιοπεριέργο σ' ὅλο τόν κόσμο καί στούς ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς, λέγει ὁ Παῦλος στόν ἐπόμενο στίχο του, εἴμαστε «μωροί διά Χριστόν», δηλ. θεωρούμαστε ἀνόητοι ἀπό πολλοῦς ἐπειδή κηρύττουμε Χριστό σταυρωθέντα καί ἀναστάντα. Καί μέ ἐκφραστικό τρόπο λέγει στούς Κορινθίους ὅτι ἐσεῖς εἴσθε «φρόνιμοι» ὑπό τήν ἔννοια τῆς καυχίσεώς σας καί δῆθεν σοφίας σας. Ἐμεῖς οἱ Ἀπόστολοι εἴμαστε ἀσθενεῖς καί μικροί καί περιφρονημένοι, ἐνώ ἐσεῖς δυνατοί, ισχυροί καί ἐπιφανεῖς καί δοξασμένοι. Καί ὁ πονεμένος ἀπόστολος Παῦλος, ὁ μάρτυρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπαριθμεῖ τά παθήματα τῶν Ἀποστόλων. Γράφει γιά πείνα, δίψα, γιά ἔλλειψη ἐνδυμάτων, γιά δοκιμασίες, θλίψεις, στενοχωρίες, γιά χίλιους δυό διωγμούς. Καί τό φοβερότερο. Γίναμε, λέγει, ὡς «περικαθάρματα τοῦ κόσμου». Δηλαδή σάν σκουπίδια ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Καί «πάντων περίψημα». Περίψημα σημαίνει τό ἀποσπόγγισμα, δηλ. ὁποιαδήποτε ἀκάθαρτη ὕλη πού συλλέγεται μέ τό σπόγγισμα. Ἀπό ὄλους οἱ εὐτελέστεροι, δηλ. οἱ οὔτιδανοί.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. δ΄ 9–16)

Τό άποστολικό έργο

Ἄδελφοί, ὁ Θεός ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροὶ· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περὶψημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυrioύς παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

Τά πάντα γιά τόν Χριστό

Μή νομισθεῖ ὅτι ὁ ἀπ. Παῦλος ὄηα αὐτά τά ἀνέφερε χάριν ἐπιδείξεως. Τά ἔγραψε γιά νά παραδειγματιστοῦν οἱ Κορίνθιοι καί νά διδαχθοῦμε καί ἐμεῖς ὄηοι. Τό πλέγει ἄλληλωστε ὅταν ἀναφέρει ὅτι σᾶς μίλησα γιά τά παθήματα αὐτά τῶν Ἀποστόλων γιά νά σᾶς νουθετήσω νά ἀποκτήσετε καί ἐσεῖς πνεῦμα θυσίας καί αὐταπαρνήσεως. Εἶναι δέ χαρακτηριστικό ὅτι οἱ Ἀπόστολοι παρ' ὅτι ὑπέστησαν τά πάντα γιά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου δέν πτοήθησαν, οὔτε ἀγανάκτησαν, οὔτε κλονίστηκαν. Ἀντίθετα, ὑπέμεναν ὄηες τίς δοκιμασίες τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Ἔδειξαν ὑπομονή, καρτερία, μεγαλῆιο ἀρετῆς. Ἐνῶ τοὺς δυσφημοῦσαν, αὐτοὶ εὐλογοῦσαν τοὺς δυσφημιστές τους, ἐνῶ τοὺς ὀδηγοῦσαν στό μαρτύριο, αὐτοὶ κατόρθωσαν ἀκόμη καί τοὺς δημίους τους νά κάνουν νά πιστέψουν στόν Χριστό. Εἶναι θαυμάσιες, διδακτικότες καί πολλῶ συγκινητικές οἱ φράσεις: «Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν». Αὐτό θά πεί ἀνωτερότητα ψυχῆς.

Προσωπικότητες

Ἦσαν πράγματι οἱ Ἀπόστολοι, πού ἀξίζει νά γνωρίζουμε ὄηων τά ὀνόματα, προσωπικότητες ἅγιες, πλήρεις καί ἀκέραιες. Μέ τήν ὄηη τους δράση ἀνά τήν οἰκουμένη, μέ τή διδασκαλία τους καί τίς ἱεραποστολικές τους περιοδεῖες ἀναδείχθηκαν πνευματικοὶ ἀναμορφωτές τῶν ἐθνῶν, γιατί μέσα τους πλημμύριξε ἡ ἀγάπην πρὸς τόν Κύριό τους, τόν Χριστό. Αὐτή ἡ ἀγάπην πρὸς τόν Χριστό τοὺς ἐνί-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἄφησε ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐμφανιστοῦμε τελευταῖοι, σάν καταδικασμένοι εἰς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεῖς φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεῖς δυνατοί· σεῖς ἔνδοξοι, ἐμεῖς ἄσημοι. Ὡς αὐτὴ τὴν στιγμὴν καὶ πεινᾶμε καὶ διψᾶμε, εἴμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον, κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχὴν· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλάμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σάν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὄλων ἕως τὴν στιγμὴν αὐτήν. Δέν γράφω αὐτὰ διὰ νὰ σᾶς ντροπιάσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω σάν παιδιὰ μου ἀγαπητά. Διότι ἂν καὶ μορῆ νὰ ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χριστῷ, δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ γίνεσθε μιμηταὶ μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σχευε νὰ ἀγαπήσουν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ χωρὶς κανένα ἀπολήτως δισταγμὸ «κῆρυξαν στὰ ἔθνη» Χριστό. Συνέπασχαν μαζὶ μὲ τοὺς πάσχοντες, ἔκλαιγαν μὲ τοὺς κηαίοντες καὶ θεωροῦσαν δική τους χαρὰ τὴ χαρὰ τῶν ἄλλων. Θουσιάστηκαν γιὰ τοὺς ἄλλους. Καταξιώθηκαν. Ἀγίασαν. Θεμελίωσαν τὴν Ἐκκλησία. Στεφανώθηκαν ἀπὸ τὸν ἀγνωθῆτη Ἰησοῦ Χριστό. Οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν ἀληθῶς ἐγκοιπωθεῖ τὴ φωνὴ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς πού ἀκούστηκε κατὰ τὴ θεία Μεταμόρφωση πού αὔριο θά ἐορτάσουμε: τὸ παράγγελμα «Αὐτοῦ ἀκούετε». Καὶ δέν θά μπορούσε νὰ εἶναι διαφορετικά.

Ἀρχιμ. Χ.Π.

5 Αὐγούστου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἰ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Εὐσιγνίου μάρτυρος († 362), Εὐγενίου ὀσίου τοῦ Αἰτωλοῦ († 1682)

Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Ἰ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Αὐγούστου, ΙΑ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. θ' 2-12 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23-35.

